

V Libušský ulici hned jak se setmí
podivný věci začnou se dít
podivný znamení srdce je neklidný
prej že má jít - prej že má jít

Na slona usedá řítí se nocí
podivný zjevení pro ty co kolem jdou
hned jak se rozední vychází z domu
maličký úředník se svou aktovkou
Ten slon je vzpomínka na noci bez viny
a i když na útěku všechno's měl před sebou
chtěl by ses vrátit k týhle chvíli
však tíhu musíš nést na kolenou

Takto podivně jeli blouznivou
a úžas budící nocí, po bídných cestách
pod lehce zamlženým měsícem, kolem spících osad
a obcí, jeli až hrozivě rychle.
Ten slon se bezpečným krokem vyhýbal
každému kameni, proklouzl kolem každé překážky.
Tu a tam zahlédl nějaký sedlák
onu ohromnou hmotu,
pro něho nepochopitelnou,
jejíž obrysy se rozplývaly do mlžných cárů
a tím se ještě zvětšovaly.
Kdo to viděl, domníval se že nadchází konec světa,
vrávoravě odklopýtal stranou,
někdo našel sílu udělat kříž
nebo blábolil prosby o pomoc dobrých duchů,
jiným z rozplizlého obrazu pádící obludy zamrzla ústa,
jako by strnula v křeči.
Také noční zvěř na lukách a v lesích
byla zachvácená hrůzou a prchala do zmol a mlází.
Psi zlostně a úzkostně vyli,
a z jedné té vesnice se za cestujícími
rozezněl na poplach zvon.